

5

ELISABETH HAMMER

*Tyttö
yöpaidassa*
ILTARUSKON AIKA

Elisabeth Hammer

Tyttö yöpaidassa

Suomentanut Saga Egmont & Tiia Mensio

SAGA Egmont

Tyttö yöpaidassa

Translated by Saga Egmont & Tiia Mensio

Original title: *Piken i nattserken*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2017, 2024 Elisabeth Hammer and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727121574

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Henkilöt:

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö

Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti

Halvor Ovreid – Rakelin kasvatti-isä

Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti

Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar

Peder Rønning – Estherin aviomies

Jenny Hoem – Rakelin ystävä

Syver Svartangen – Ovreidien naapuri ja Borren
nimismiehen apulainen

Ingvald Svartangen – Syverin isä

Ask Bergan – Skoppumin nimismies

Lars Disen – Bjerke-koulun opettaja

Eilert Holm – naapurin poika

Rouva Holm – Eilertin äiti

D. Lomvi – Karljohansvernin pappi

Luutnantti Bakke – Jennyn työnantaja

Inga – Ovreidin maatilan keittiöapulainen

Jens – Ovreidin maatalan renki

Trygve – Jennyn veli

Rouva Alvdalen – Rakelin naapuri

Torkel Alvdalen – rouva Alvdalenin poika

Näin päättyi edellinen kirja:

Nyt mieheen tuli vauhtia. Hän nappasi nopeasti jotain satulasta. Se näytti kivääriltä. Rakelin askeleet pysähtyivät. Kylmyys viilsä hänen kehonsa läpi. Mies nosti aseensa ja osoitti sillä häntä!

Rakel nosti kämmenensä miestä kohti ja perääntyi hitaasti.

– Ei ollut tarkoitus tunkeilla, Rakel huusi. – Lähden saman tien pois.

Mutta kun mies veti varmistimen ja tähtäsi, Rakel tajusi, että se oli hyödytöntä. Miehen täytyi olla hullu!

Hän keräsi helmansa yhteen käteen ja syöksyi takaisin kohti raunioita. Hänellä oli matkaa vielä pari kyynärää, kun hän kompastui juureen ja kaatui pitkin pituuttaan. Samaan aikaan kuului kova pamaus, ja jokin iskeytyi valtavalla voimalla tiiliin suoraan hänen edessään. *Mies ampui!*

Rakel nousi jaloilleen ja juoksi raunioiden ympäri ja niiden takana olevien puiden sekaan. Metsä oli tiheä, eikä mies voinut ratsastaa sen läpi. Mutta Rakel kuuli miehen saappaiden iskeytyvän maahan. Mies juoksi hänen perässään.

Rakel vilkaisi nopeasti taakseen. Mies oli päässyt raunioiden ohi, ja kuunvalossa Rakel näki hänet paremmin. Hänellä oli musta hattu ja yhtä musta asu. Herra Skogin varoitus palasi hänen mieleensä. Oliko tämä se mies, jonka herra oli nähnyt asemalla?

Rakel juoksi niin kovaa kuin pystyi, mutta se oli raskasta. Pian hän haukkoi henkeään ja hänen rintaansa poltti. Mutta hän ponnisteli eteenpäin. Hän kuuli miehen lähestyvän. Mitä Rakel voisi tehdä? Epätoivo poltti hänen kehoaan. Hänellä ei ollut aavistustakaan, missä hän oli.

Hänen edessään oli aukea, ja hän suuntasi sinne. Puut madaltuivat ja pensaita oli enemmän. Hän oli lähdessä metsästä. Ehkä hän tulisi maatilalle, josta hän voisi pyytää apua?

Mutta kun hän astui ulos metsästä, hän tajusi tehneensä suuren virheen. Hänen edessään ei ollut maatilaa. Hän nousi kalliolle, ja hänen alapuolellaan joki kaartui ja muodosti laajan notkelman. Vesi oli mustaa kuin hiili. Hän ei ehtinyt miettiä enempää, ennen kuin kuuli oksan rasahtavan aivan vieressä. Mies oli löytänyt hänet! Rakel perääntyi aivan jyrkänteen reunalle. Pelko istui kuin paksu kyhmy hänen rinnassaan. Hän oli tuhoon tuomittu, ellei hän hyppäisi.

Et osaa uida, ääni hänen sisällään huusi. Mutta hän jätti sen huomiotta ja heittäytyi veteen. Hänen vatsassaan kihelmöi, ja hän puristi hampaansa yhteen, jotta ei huutaisi. Sitten jäinen jokivesi nielaisi hänet.

Hän laskeutui selkä edellä. Vesi vyöryi hänen ympärilleen ja veti hänet alleen. Hän heilutti villisti käsiään ja potki jaloillaan. Hetkeksi aikaa hän sai päänsä veden pinnan yläpuolelle ja haukkoi ilmaa, mutta sitten hän vajosi taas. Hänen mekkonsa oli läpimärkä ja raskas kuin harmaa kivi.

Rakel taisteli niin kovasti kuin pystyi, mutta turhaan. Veden kylmyys sai hänen kehonsa tunnottomaksi ja vei nopeasti hänen voimansa. Hän vajosi vääjäämättä alaspäin virran syvyyksiin. Viimeiset ilmakuplat löysivät tiensä hänen nenästään, sitten häneltä loppui ilma. Vesi tunkeutui sisään, täytti hänet, ja kaikki muuttui mustaksi.

Luku 1

Bratsbergin lääni, elokuun loppu 1855

Kaikki oli pimeää. Rakel ei tuntenut mitään. Sitten hän tunsu pistelevää kipua rinnassaan.

Hän oksensi. Vettä valui hänen nenästään ja suustaan, ja hän nikotteli ja haukkoi henkeään. Hänen nenäänsä ja kurkkuaan poltti, mutta se oli silti ihanaa. Hän pystyi hengittämään!

Taas hän oksensi. Vettä tuli hieman lisää, sitten se loppui. Hän alkoi yskiä ja lyyhistyi uupuneena kasaan. Kesti hetken, ennen kuin hän pystyi ajattelemaan selkeästi. Vasta kun yskiminen hellitti, hän muisti, mitä oli tapahtunut.

Joku oli yrittänyt ampuu hänet!

Hän ponnisti polvilleen. Jokivesi huuhtoi hänen kättensä yli. Hän oli joen rannalla. Miten hän oli päässyt sinne? Viimeinen hänen muistamansa asia oli se, että hän upposi syvälle veteen eikä päässyt enää ylös. Sitten vesi tunkeutui sisään ja tuli pimeää.

Pelko hyökyi hänen kehonsa läpi muistosta, ja hän nikotteli. Hän nousi ylös, mutta liian nopeasti, ja häntä huimasi. Pelko jyskytti hänen suonissaan ja teki ajattelemisesta vaikeaa. Mutta yksi asia oli selvä: hänen oli jatkettava matkaa, ennen kuin mies löytäisi hänet.

Hän yritti löytää oikean suunnan, mutta ei vieläkään ollut täysin selvillä, missä oli. Joki pauhasi äänekkäästi hänen vieressään, ja hänen silmänsä seurasivat veden suuntaa. Siellä hän näki, kuinka joki jatkui alas jyrkänteeltä. Hämmentyneenä hän tarttui pienen puun oksiin ja kumartui vesiputouksen reunan yli. Vesi jyrisi vasten suuria kiviä. Hän tunsu roiskeet kuin pienet sadepisarat ihollaan ja katseli, kuinka joki jatkoi hurjina koskina alaspäin.

Rakelia huimasi, kun hän tajusi, että olisi kuollut, jos olisi pudonnut vesiputouksen yli. Oli silkkaa onnea, että hän oli huuhtoutunut rantaan. Hän vapisi ja kietoi kätensä ympärilleen. Hänen hengityksestään muodostui paksua, huurteista höyryä. Hänen oli päästävä pois täältä ja löydettävä suojaa. Hänen katseensa kulki jokea ylöspäin.

Missä ihmeessä hän oli? Jyrkänteestä, jolta hän oli pudonnut, ja rantatörmästä, johon hän oli ajautunut, ei näkynyt jälkeäkään. Joen oli täytynyt viedä hänet jonkin matkaa eteenpäin. Hänen kehossaan kulki vilunväristys. Hän oli pudonnut jyrkänteeltä, koska mies oli ampunut häntä.

Yhtäkkiä hän tajusi, miten helposti hyökkääjä voisi huomata hänet. Mies oli ollut kalliolla, aivan hänen takanaan. Mies ei voinut olla kaukana. Hänen oli etsittävä suojaa metsästä, jossa oli useita piilopaikkoja.

Hän kääntyi pois joelta ja jähmettyi. Aivan hänen takanaan makasi mies! Hän säikähti pelästyneenä, mutta kun hän astui

veteen, hän pysähtyi äkkiä. Oliko mies kuollut? Mutta sitten mies yskähti, ja hän hyppäsi. Mies oli heräämässä. Rakel lähti juoksemaan, mutta liukastui kiveen ja kaatui. Hän nousi nopeasti takaisin jaloilleen ja katsoi epätoivoisena miestä. Kuka tuo mies oli? Oliko se sama mies, joka oli ampunut häntä? Miehen hiukset olivat tummuneet kosteudesta ja peittivät hänen kasvonsa. Mutta sitten mies nosti päätään, ja Rakel tunnisti nimismies Berganin!

Bergan oli aivan yhtä läpimärkä kuin hänkin. Miehen valkoinen paita oli tarttunut tämän ihoon, ja mies haukkoi henkeä, kuten Rakelkin oli tehnyt. Mutta kun Bergan nosti ylävartaloaan, Rakel vavahti. Miehen alla makasi kivääri.

Hän räpäytti epäuskoisena silmiään, mutta hän ei ollut nähnyt väärin. Hänen rintaansa särki ja kyyneleet puristuivat sisään. Miksi Bergan oli täällä? Aseen kanssa? Pelko ja epätoivo vyöryivät hänen kehossaan, ja hän muisti hyvin herra Disenin syytöksen. Hän oli väittänyt, että Bergan oli saanut tehtäväkseen tappaa joitakin miehiä. Silloin Rakel oli ajatellut, että herra Disen oli hullu ja että Bergan ei koskaan tekisi sellaista.

Oliko hän erehtynyt? Hänen katseensa kiinnittyi jälleen kivääriin, ja yhtäkkiä asia oli hänelle selvä: hän, Rakel, oli Berganin tehtävä.

– Sinä, hän sanoi hölmistyneenä. – Se olit sinä! Hänen äänensä vapisi, eikä hän saanut sanottua enempää. Sen sijaan hän horjahti kohti metsää. Hänen oli pakko päästä pois ja piiloutua puiden ja pensaiden sekaan. Se oli hänen ainoa vaihtoehtonsa.

– Rakel! mies henkäisi. – Odota!

Mies nousi jaloilleen ja lähestyi. Rakel yritti juosta, mutta hänen mekkonsa oli läpimärkä ja takertui hänen sääriinsä. Pian

Bergan oli saanut hänet kiinni. Mies tarttui häntä vyötäröstä ja yritti vetää hänet luokseen.

– Päästä irti minusta! Rakel huusi, ja ylivoimainen pelko vaihtui raivoon.

Tunne valtasi hänet kuin hyökyaalto ja sai hänet hehkumaan vihaa. Se olisi joko nimismies tai hän, eikä hän aikoisi luovuttaa ilman taistelua! Hän ei miettinyt, vaan kääntyi ympäri ja painoi kämmmensä miehen rintaa vasten. Sitten hän työnsi miehen pois niin lujaa kuin pystyi.

Yllättyneenä hän tunsu Berganin otteen hellittävän. Miehellä ei ollut mitään mahdollisuuksia pidellä häntä. Sen sijaan tämä kaatui taaksepäin, aivan kuin Rakel olisi lyönyt häntä moukarilla, ja laskeutui kovaa kiville juuri siellä, missä joki kohtasi maan. Rakel näki tuskaisen irvistyksen miehen kasvoilla, mutta ei jäänyt katsomaan, miten tälle kävi. Hän nosti märän mekkonsa helmaa ja syöksyi ylöspäin kohti metsää.

Kun Rakel eteni puiden ja pensaiden läpi, hän vilkaisi olkansa yli. Mies istui polvistuneena veden äärellä ja puristi rintaansa. Rakel oli varmaankin saanut hyvän osuman, mutta hän ei ollut pahoillaan. Ehkä hänellä olisi nyt mahdollisuus.

Rakel jatkoi matkaa metsään, mutta huomasi pian, kuinka toivotonta se oli. Hän ei tiennyt, missä hän oli, ja Bergan pääsisi pian takaisin jaloilleen. Mieshän oli erinomainen jäljittäjä. Mitä hänen pitäisi siis tehdä? Ainoa lohtu oli se, ettei mies voinut käyttää kivääriään, koska se oli märkä. Mutta se tuskin pysäyttäisi Bergania vahvoine käsivarsineen. Jos Bergan saisi Rakelin kiinni, kaikki olisi ohi.

Rakel juoksi minkä pystyi, mutta se oli raskasta. Kanervat ja kangasmustikat kasvoivat korkeina, ja hän kompastui useita kertoja. Nyt pelko palasi raivon tilalle, ja hänen voimansa

hiipuivat. Hänen rintaansa poltti, ja veri maistui suussa, kun hän syöksyi rinnettä ylös. Sitten se oli ohi. Hänen rintaansa jyskytti ja reisiä ja pohkeita poltti.

Hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin levätä hetki. Viimeisillä voimillaan hän löysi suojaa suuren kiven ja korkeiden saniaisten takaa. Siellä hän lyyhistyi ja purskahti itkuun.

Bergan oli yrittänyt tappaa hänet! Mies, jota hän oli puolustanut ja johon hän oli uskonut ja jota hän oli alkanut pitää ystävänä, johon hän saattoi luottaa, oli pettänyt hänet. Sen tajuaaminen oli niin tuskallista, että hän tuskin saattoi uskoa sen olevan totta. Sillä kaikesta siitä huolimatta, mitä hän oli kuullut Berganista, hän oli uskonut, että tämä oli pohjimmiltaan hyvä mies. Miten hän oli voinut olla niin väärässä?

Mutta hän tajusi, ettei hän voinut jäädä miettimään sitä nyt. Hän oli saanut hengähdystauon, ja hänen oli jatkettava eteenpäin. Bergan oli tottunut jäljittämään ihmisiä, ja tiesi, miten löytäisi Rakelin.

Hän nousi epäröiden ylös, kurkisti kiven yli, jonka taakse oli piiloutunut, ja antoi katseensa pyyhkäistä metsän läpi. Mitään ei näkynyt, mutta hän aisti, että mies oli lähellä. Metsä hänen ympärillään oli täysin hiljainen, mutta sitten lintu nousi ilmaan jossain hänen ja joen välissä. Se päästi muutaman pelästyneen huudon, kuin varoituksen. Rakel kumartui. Hänen sydämensä hakkasi kovaa rinnassa. Sen täytyi olla Bergan, joka lähestyi.

Rakel aikoi jatkaa matkaa metsään ja pois joen luota, mutta sitten Berganin ääni kuului terävästi ja kummallisesti hiljaisessa metsässä. – Rakel?

Hyvä luoja! Mies oli paljon lähempänä kuin hän oli luullut! Rakel kyykistyi ja istui niin liikkumatta kuin pystyi.

– Missä sinä olet? Meidän on puhuttava! mies jatkoi.

Rakel ei vastannut. Hän ymmärsi, mitä Bergan yritti tehdä. Tämä piti häntä naiivina ja hyväuskoisena, mutta ei tällä kertaa. Mies oli ampunut häntä kohti kahdesti, ja vain onni oli estänyt miestä saamasta osumaa. Rakel ei aikonut kertoa, missä oli.

Nyt hän myös kuuli miehen kulkevan. Maa oli täynnä kuivia lehtiä, ja ne rapisivat tämän kävellessä. Mies lähestyi eikä edes yrittänyt peitellä sitä.

Sitten tuli hiljaista. Rakel pidätti hengitystään. Oliko mies pysähtynyt miettimään, minne menisi, vai oliko tämä huomannut hänet?

Rakel sai vastauksen saman tien.

Varjo laskeutui kiven päälle, jonka takana hän piileskeli. Bergan oli nähnyt hänet.

Rakel hyppäsi ylös ja syöksyi eteenpäin, mutta mies syöksyi hänen peräänsä ja tarttui hänen hameeseensa. Hän onnistui kiemurtelemaan irti ja pakeni pää edellä. Epätoivoissaan hän kääntyi katsomaan, kuinka lähellä mies oli.

– Rakel! hän kuuli miehen huutavan, ennen kuin hän sai kovan iskun takaraivoonsa. Kipu kipinöi Rakelin päässä kuin salama. Isku oli niin voimakas, että hän kaatui taaksepäin. Kun hän putosi maahan, hän näki paksun oksan tärisevän iskun jäljiltä.

Sitten kaikki pimeni.

Luku 2

Rakel keinui. Hän kellui kuin lehti joen pinnalla kotona Ovreidissa. Se tuntui hyvältä, mukavalta ja lämpimältä. Sitten hän tuli tajuihinsa ja hän yritti avata silmänsä. Terävä kipu viilsi hänen päänsä läpi, ja hän voihkaisi.

Missä hän oli? Hän yritti kiemurrella, mutta hänen kätensä olivat jumissa. Hänet oli sidottu.

– Pysy rauhallisena, synkkä ääni varoitti. – Tai menetän sinut.

Rakel tajusi Berganin kantavan häntä. Bergan oli sitonut hänen kätensä.

– Ei! Rakel huusi ja jännitti vartalonsa kaarelle. Mies sen sijaan tiukensi otettaan hänestä ja heitti hänet olkapäänsä yli. Hän jäi roikkumaan sinne pää alaspäin, ja särky voimistui.

Mies juoksi, ja jokaisella askeleella Rakel iskeytyi kovaa miehen olkapäätä vasten.

– Lopeta! Rakel huusi. – Tuo sattuu!

Yllättäen Bergan pysähtyi ja laski hänet maahan. Kädet sidottuina selkensä taakse Rakel kamppaili löytääkseen

tasapainonsa, mutta mies piti hänestä kiinni, jotta hän ei kaatuisi.

– Aiotko pysyä rauhallisena? Mies katsoi häntä vihaisesti. – Meidän on päästävä pois täältä!

Rakel katsoi Bergania eikä ymmärtänyt mitään.

– Etkö aiokaan tappaa minua? hän kysyi hämmentyneenä.

Mies huokaisi ärtyneenä.

– Luuletko, että pelastan sinut hukkumiselta vain tappaakseni sinut sen jälkeen? Yritän *estää* sinua kuolemasta, mutta et tee siitä kovin helppoa.

Mies työnsi kätensä pitkien hiustensa läpi ja veti ne pois kasvoiltaan. – Emme voi jäädä tänne. Hän löytää meidät.

– Kuka? Rakel kysyi. – Kuka se on, joka yrittää tappaa minut? Ja miksi olet sitonut käteni, jos haluat pelastaa minut?

– Mitä luulet? mies kysyi terävästi kulmakarvojaan kohottaen. – Olin vetää viimeisen henkäykseni siellä joen rannalla. Miksi ihmeessä teit jotain niin typerää?

– Koska luulin... että sinä olit se, joka... Rakel pudisti päätään. Hänen takaraivossaan jyskytti kuuma kohta, johon oksa oli osunut. – Miksi uskoisin sinua? Rakel kysyi. – Näin, että sinulla oli ase.

– Niin, mutta en käyttänyt sitä sinuun! mies vastasi jyrkästi. – Miten voit ajatella niin?

– Koska minä... Rakel yritti ajatella ja selvittää päänsä sekasortoa. – Disen varoitti minua. Hän sanoi, että aiot tappaa jonkun. Kun näin sinut aseensa kanssa, ajattelin, että...

Rakel ei sanonut enempää, koska tajusi nyt, miten typerältä se kuulosti.

– Mistä sinä puhut? Bergan näytti täysin häkeltyneeltä. – Mistä ihmeestä hän tuollaista keksi?

– Hän oli kuullut sen luotettavasta lähteestä, Rakel vastasi. – Sanoin hänelle, etten usko sitä ja että se on hölynpölyä. Mutta sitten tulin tajuihini sen jälkeen, kun minua oli ammuttu, ja ensimmäinen ihminen, jonka näin, olit sinä. Aseen kanssa!

– Herra Disen on kirottu valehtelija, Bergan sähisi. – Ja sinun pitäisi tietää, ettei häntä kannata uskoa! Vihaisena Bergan avasi solmut köydestä, jolla oli sitonut Rakelin kädet. – Jos hyökkäät vielä kerran kimppuuni, puolustan itseäni, hän sanoi Rakelin korvaan, ja hänen hengityksensä lämpö kutitti naisen jäistä ihoa.

– En tee niin, Rakel vastasi hämmentyneenä.

– Meidän on jatkettava eteenpäin, Bergan sanoi ja lähti.

– Odota, älä jätä minua! Rakel juoksi perässä. Sitten hän tunsu taas kivun päässään, kuin salaman iskun. Hän huokaisi ja tarttui otsaansa. Bergan oli samassa hetkessä hänen vierellään, ja sanomatta sanaakaan nosti hänet ylös.

– Pidä kiinni, mies sanoi. – Emme voi jäädä tänne enää.

Sitten mies alkoi juosta.

Rakel teki kuten mies pyysi ja kietoi kätensä miehen kaulan ympärille. Jokainen askel tuntui hänen päässään, mutta kipua ei ollut yhtä voimakasta.

– Mitä sinä teet täällä Bratsbergissä? Rakel mutisi miehen kaulaa vasten. – Seuraatko minua?

Mies tuhahti. – Miksi tekisin niin?

– En tiedä. Mutta on outoa, että ilmestyt juuri silloin, kun tarvitsen sinua.

Mies ei vastannut, puri vain hampaitaan yhteen ja kiihdytti vauhtia.

– Olisi pitänyt arvata, ettet välitä minusta, Rakel huokaisi luovuttaneena.

Bergan pelastaa Rakelin hukkumiselta ja yrittää pitää hänet turvassa. Miksi joku haluaa päästä Rakelistä eroon?

Bergania kohtaan tuntemansa vetovoima ja mieltymys herra Diseniin repivät Rakelia kahteen eri suuntaan, ja odottamaton intohimon yö vie hänet täysin tuntemattomalle tielle. Samaan aikaan häntä vaivaavat unet menneisyydestä, ja hitaasti hänelle valkenee totuus siitä, kuinka hän päätyi Ovreidiin lapsena.

Tyttö yöpaidassa on viides osa *Iltaruskon aika* -sarjassa, jossa Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä historiallisen Norjan maagisissa maisemissa.

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka löytää inspiraatiota tarinoihinsa luonnosta, musiikista ja unista sekä lukemalla itse kaikkea fantasiasta rikosromaneihin.